

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **O. W.**, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2017, č. j. MSK 105787/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 4. 2018, č. j. 22 A 65/2017 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Magistrát města Frýdku-Místku (dále jen „správní orgán 1. stupně“) zamítl dne 22. 6. 2016 žalobcovy námitky proti provedení záznamu bodů v registru řidičů podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Odvolání žalobce žalovaný zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Ostravě. Krajský soud žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji.

[3] Soud konstatoval, že správní spis obsahuje nejenom jednotlivá oznámení Policie ČR, ale také všechny předmětné pokutové bloky. Správní orgán 1. stupně v odůvodnění rozhodnutí ze dne 22. 6. 2016 citoval konkrétní údaje z jednotlivých bloků a také je konkrétně hodnotil. Správní orgány také porovnávaly pokutové bloky s oznámením policie.

[4] K obecné námitce chybné právní kvalifikace soud poznamenal, že ani užití lomítka místo slova „odstavec“ či zkratky z. č. místo slov „zákon číslo“, nic nemění na srozumitelnosti a jednoznačnosti dané informace. Z obsahu pokutových bloků založených ve správním spise pak také jednoznačně vyplývá, že všechny přestupky byly spáchány na pozemní komunikaci, nikoli na soukromém pozemku, neboť označení pozemních komunikací v blocích koresponduje se zákonem č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (§ 4 – dálnice: bloky ze dne 12. 11. 2013 a 8. 4. 2011, § 5 odst. 2 písm. a) - silnice 1.třídy: bloky ze dne 18. 8. 2014, 17. 1. 2012, 16. 7. 2010 a 3. 10. 2009, § 6 odst. 1 – místní komunikace: blok ze dne 23. 10. 2012].

[5] K místu spáchání a rychlosti citoval krajský soud rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 – 39, na jehož základě vyhodnotil údaje uvedené na blocích ze dne 18. 8. 2014, 12. 11. 2013, 23. 10. 2012, 17. 1. 2012, 8. 4. 2011 a 3. 10. 2009 jako dostatečné, neboť obsahují uvedení míst a rychlostí natolik jednoznačně, že jednání není zaměnitelné s jiným. K zapisování rychlostí na bloku s odkazem na citovaný rozsudek uvedl, že v pořadí první číslo označuje nejvyšší povolenou rychlost v daném místě, druhé číslo rychlost naměřenou, a třetí číslo rychlost při zohlednění odchylky měření.

[6] K pokutovému bloku ze dne 16. 7. 2010 krajský soud uvedl, že popis skutku na daném bloku zní „řidič držel v ruce za jízdy hovorové zařízení (mobilní telefon)“, což plně odpovídá právní kvalifikaci uvedené na tomto bloku (§ 7 odst. 1 písm. c/zákona o silničním provozu). Také místo spáchání je určeno jednoznačně (silnice I/35 ve Vysokém Mýtě).

[7] Ohledně přiložených kopií pokutových bloků jiných subjektů krajský soud souhlasil se žalobcem, že pokutový blok musí obsahovat takové náležitosti, aby skutek byl jednoznačný, určitý a nezaměnitelný. V přezkoumávané věci byla tato kritéria dle krajského soudu zcela splněna.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že v žalobě namítal a stále namítá, že žalovaný pominul předložená rozhodnutí správních orgánů, např. Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. Správní orgán rozhodl v rozporu se zásadou legitimního očekávání, když ignoroval ustálenou praxi správních

orgánů, kterou lze dovodit z nejméně čtyř stěžovatelem doložených rozhodnutí. Z rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014 jednoznačně vyplývá, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, pokud odvolatel v odvolání poukazuje na nezpůsobilost podkladů. Správní orgán pochybil, neboť předložená rozhodnutí zcela opomenul a nezdůvodnil, proč má za to, že touto praxí není vázán. Dle stěžovatele postačí pouhá podobnost případů. Dle stěžovatele je nemyslitelné, aby soud rozhodující o žalobě zcela převzal chybný názor žalovaného, proč stěžovatel ve shora vytykaném spatřuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[10] Stěžovatel dále v odvolání napadal jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, neboť nesplňují dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí. Stěžovatel nesouhlasí s argumentem, že svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, jak uvádí odvolací správní orgán. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu.

[11] Ke konkrétním vadám bloků stěžovatel uvádí, že „rozhodnutí obsahuje chybnou právní kvalifikaci, dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani kilometráž komunikace ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání.“ Dále napadá popis skutku ve formátu „R“, „rychlost“, „RJ“ a „telefon“.

[12] Dle stěžovatele se jedná o nesprávné právní posouzení věci, neboť podklady, které použily správní orgány pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, jsou nezpůsobilými pro provedení záznamu těchto bodů.

[13] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil, pouze zcela odkázal na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[15] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud úvodem upozorňuje, že přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto v kasační stížnosti povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu

(srov. např. rozsudky ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 – 38, bod 12, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, bod 140).

[17] Stěžovatel však v kasační stížnosti ve velké míře pouze opakuje svoje námitky uplatněné v odvolacím řízení před žalovaným a v žalobě. Tyto námitky však již byly vypořádány krajským soudem, s jehož závěry stěžovatel nijak nepolemizuje. Stěžovatel se v kasační stížnosti omezil pouze na konstatování, že názor krajského soudu je chybný.

[18] S touto námitkou se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[19] K námitce legitimního očekávání krajský soud správně uvedl, že žalovaný zkoumal způsobilost jednotlivých rozhodnutí být podkladem pro zápis bodů, tj. zda obsahují všechny potřebné informace potřebné k jednoznačné identifikaci přestupku. V tomto směru se tak nikterak neodchýlil od své předchozí praxe. Nejvyšší správní soud doplňuje, že i sám žalovaný v rozhodnutí o odvolání reagoval na stěžovatelem přiložená rozhodnutí. K rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014 (kde byl zápis skutku v podobě „R“ shledán nedostatečným) uvedl, že původní praxe správních orgánů byla doplněna rozhodovací činností Nejvyššího správního soudu a že není povinností správního orgánu setrvávat na překonané praxi. Tuto úvahu považuje Nejvyšší správní soud za legitimní a dostatečnou.

[20] K otázce podpisu pokutového bloku jakožto souhlasu s projednáním přestupku v blokovém řízení a jeho následků Nejvyšší správní soud plně odkazuje na rozsudek ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16, který tuto problematiku, i s důsledky plynoucími z projednání věci v blokovém řízení, podrobně rozebírá. Nesouhlasil-li stěžovatel se zjištěnými přestupky či s jejich projednáním v blokovém řízení, mohl tuto možnost odmítnout a vyčkat klasického správního řízení. Jedná se však zcela o volbu dotčeného přestupce.

[21] Krajský soud také přesvědčivě odpověděl na všechny žalobcovy námitky nezpůsobilosti pokutových bloků pro záznam v bodovém hodnocení řidiče. Žalobcovy námitky správně neshledal důvodnými. K obecným principům odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, mimo jiné na rozsudek ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 – 39. Na tento v žalobě ostatně odkazoval též stěžovatel, evidentně z něj však dovozoval jiné závěry, než krajský soud.

[22] Nejvyšší správní soud v rozsudku uvedl, že: *„při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen.“*

[23] Všechny pokutové bloky týkající se stěžovatele obsahují následující údaje: O. W., rodné číslo, adresu místa pobytu, a ověření totožnosti dle řidičského či občanského průkazu. Následuje přestupkové jednání popsané takto:

- *Dne 12. 11. 2013, v 9:40 hod. na dálnici D1, 336 km směr Brno, mimo obec Bílov, R 130/157/152, § 18/9 z. č. 361/2000 Sb., X*
- *13:05, 16. 7. 2010, X, Vysoké Mýto, I/35, řidič držel za jízdy hovorové zařízení (mobilní telefon), § 7/1 c) z. č. 361/2000 Sb.,*
- *18. 4. 2014 v 07:01 hod. na sil. I/48 v z. o. Starý Jičín, § 18/3 z. č. 361/2000 Sb., řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy mimo obec, 90/129/125, RZ X KIA*
- *X, Kia Carnival černá, 09:19 HOD, SIL. I/20, Selibov směr Protivín, rychlost 90/123 km/h/- 3% 90/119 km/h, § 18/3 z. č. 361/2000 Sb., (dne 17. 1. 2012)*
- *8:08, 28. 8. 2012, X, Nuselský most, přemostění ZC, § 4/c zč 361/2000 Sb., překročení rychlosti v obci 50/67/64 km/h*
- *9:44 59 km D5 → ROZ, R-M-100/125 -3% 121, § 4/c 361/2000, 8. 4. 2011*
- *8:37, FM Beskydská I/56, R 50/66/63, § 18/4, X (dne 3. 10. 2009)*

[24] Každý blok dále obsahuje vyplněné pole, dle jakého ustanovení byla pokuta uložena, ve kterém je vždy specifikováno písmeno a odstavec § 125c zákona o silničním provozu či § 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, výši pokuty slovy i číslem, vyplněno místo a den, jméno, služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby a podpis přestupce, tedy stěžovatele.

[25] Takto vyplněné bloky považuje Nejvyšší správní soud za zcela souladné s výše nastíněnými kritérii, neboť je z každého z nich jasně seznatelné, kdy a kde byl spáchán přestupek, skutek je popsán dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být zaměněn s jiným, a nechybí ani právní kvalifikace porušené právní povinnosti a ustanovení, dle kterého byla ukládána pokuta. Námitky stěžovatele v tomto směru proto nejsou důvodné. Pokutové bloky v nynějším případě byly způsobilými podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, jak již uvedl krajský soud.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[27] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto

úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu